

Šestnáctá kapitola

Tiše čekáme, až se objeví vydří rodinka, shrbeni dole za dřevěnou loďkou. Jsem unavený a šťastný, že jsme chvíli v klidu. Sleduju, jestli se v mořské trávě nezachvěje fousatý čumák. Jestli se neobjeví valící se klubko končetin, ocasů a černých korálkových očí, které se vyřítí zpoza kamenů. Přemýšlím o matce mláďat, jak je asi velká. Jestli vycítí naši přítomnost a popožene mláďata do bezpečí. To matky dělají.

Překvapí mě, jak jsem zklamaný, když se nic neděje.

Slunce tu vždy nečekaně zmizí, což mě stále překvapuje. Noříme se do slabého měsíčního světla. Zneklidňuje mě to. Vzpomenu si na mámu, která je stále sama na chatě, a doufám, že se příliš neponořila do svého vlastního slabě osvětleného světa, protože tam nejsem, abych ji rozptýlil.

Štouchnu do Meg a pokrčím rameny. „Neměli bychom už jít?“ zašeptám.

Možná si Meg taky dělá starosti. Poklekne a naposledy si prohlédne zátoku. „Dobře,“ odpoví. „Nevadí. Můžeme se vrátit zítra.“ Podívá se na mě. „Uvidíme se u vaší branky. Kolem desáté? Jestli chceš.“

Přikývnu. „To by mělo jít,“ řeknu. Možná mi ostrov – a jeho divocí obyvatelé – přirůstá k srdci. Uvidíme.

Ze dveří loděnice do tmy září proud sytějšího žlutého světla a táhne se až k nám, když obcházíme útes směrem k zátocce, kde bydlí Meg. Strčí mi batoh do ruky a urychleně pospíchá směrem k domu. „Dědo!“ volá. „Dědečku!“ Vklouzne dovnitř a za pár vteřin se objeví s baterkou v ruce. „Není tady! Dědo!“ křičí. „To jsem já, Meg. Jsem zpátky. Kde jsi?“

Z dun se vypotácí stín, zrovna když dojdu k Meg. „Byla jsi pryč,“ řekne stařík, hlas má vysoko posazený a jeho bledá tvář se přízračně odráží v záři baterky. „Byla jsi pryč, Catherine.“ Meg mu položí ruku kolem ramen a druhou rukou mi naznačí, abych ustoupil.

„Je mi to líto,“ řekne. „Teď jsem tady. Pojď dovnitř.“ Ani se neohlédne a dveře loděnice se s prasknutím zavřou. Noc kolem mě sametově zčerná, jako by i měsíc byl pohlcen dovnitř loděnice s Meg a Sethem. Ze zabedněných oken neuniká ani kousek světla. Pomyslím na strach za zaslepenými skly. Znovu přemýšlím, kolik toho je v Sethově skomírající mysli skutečného. Nejspíš moc ne. To mě uklidňuje. Ale je to smutné.

Písečné spirály – malý, zlomyslný poryv větru, který smete mé dobré pocity z dnešního dne. Připadá mi to záměrné. Nad tím vším se vznáší křik ptáka: pronikavý a vyděšený. V uších mi dnes podruhé zazní tlukot srdce, hluboce a s ozvěnou, jako tóny basové kytary. Musím jít domů.